

[Boeck-Hansen.]

lovene på dette område. Ellers svigter man i virkeligheden folkestyrets mening, og så kommer man ind i bureaukratiet; det var vi jo for hundrede år siden så himmelhønyrkte for at blive af med.

Dette lovforslag giver altså stor magt i en enkelt mands hænder. Nu kan det vist være vanskeligt at finde en mand, der kan overse hele dette område. I øjeblikket har man måske en mand, der kan og tør tage det store ansvar — det er jeg ikke utilbøjelig til at mene —, hvis man aflaster ham for alle de mange andre byrder, man lægger på hans skuldre. Det kan meget godt være, at man i øjeblikket har en mand, men hvis man fortsætter på samme måde, som man har gjort indenfor dette direktorat måske i en meget lang årrække, med at springe hele den veluddannede stab af dygtige embedsmænd over, når der er tale om avancement, for at forøge avancementsmulighederne og forbedre dem andre steder, vil der komme en uhyggelig tid for erhvervene, nemlig den tid, hvor den nye direktør skal lære og komme ind i det arbejde, som han skulle kunne i forvejen. Det vil blive en meget kedelig tid, og man risikerer også i høj grad, at tilgangen til hele dette — ja, man kan vel kalde det for et departement — vil blive dårligere og dårligere, for når folk sættes til side gang efter gang, når det drejer sig om at komme i topstillingerne, risikerer man, at man ikke får de dygtige mennesker ind, som man indtil dette øjeblik har været så heldig at få.

For at vi virkelig skal få en god lovgivning på dette område, tror jeg, at man skal dele dette store lovforslag op i forskellige dele. Jeg er ganske enig med den ærede ordfører for venstre i, at det nok er det rigtigste. Hvis man vil lovgive for handelens arbejdere, kan man dog vist dårligt lade den samme lov gælde med hensyn til ekspedienter og kontorfolk. De har jo vidt forskellige arbejdsvilkår, og jeg tror, det vil være uheldigt. Jeg tror f. eks. også, at det vil være uheldigt, at arbejderne i landbruget samt ved losning og ladning af skibe skal ind under samme lovgivning som industriens og håndværkets arbejdere. Jeg tror i virkeligheden, det er forkert. Enten må man have forskellige love, eller man må dele loven i forskellige afsnit, så at man ikke tager det hele under eet. Og, som jeg sagde før, det har man i virkeligheden erkendt i ministeriet, eftersom man har givet en så rummelig plads for dispensationer. Vi er ikke imod dispensationer ved love, der gør dispensationer nødvendige, men vi er

imod at lave love, der gør så mange dispensationer nødvendige. Vi er imod det, og vi tror ikke, at det er rigtigt. Vi mener, at tinget bør træffe afgørelsen og tage ansvaret for, hvorledes sådanne regler fastlægges.

Jeg skal altså ikke gå ind på enkeltheder, for vi får jo sikkert et stort og indgående udvalgsarbejde, hvor vi vil gøre vort bedste for at få det bedst mulige ud af lovforslaget til fordel for dem, der skal arbejde under loven. Jeg vil blot sige, at man skal nu være forsigtig med at dyngede masse udgifter over på arbejdsgiverne, for det forøger produktionsudgifterne og dermed priserne. Vi fik i fjor en ulykkesforsikringslov; den kostede vel 30—40 mill. kr., og disse 30—40 mill. kr. havner jo til syvende og sidst hos forbrugerne. Noget sådant skal man derfor være meget forsigtig med. Jeg forstår iøvrigt ikke det ærede medlem hr. Leonhard Hansens motivering for, at der skulle være et mere indgående statstilsyn i anledning af, at arbejdsgiverne skulle betale noget mere for ulykkesforsikring. Det må dog være i arbejdsgivernes interesse, at der sker så få ulykker som vel muligt, eftersom de har den direkte økonomiske byrde af ulykkerne, og det er selvfølgelig også en årsag til, at arbejdsgiverne gør alt, hvad de formår, for at undgå arbejdsulykkestilfælde. Men der er måske arbejdsgivere, som ikke er klar over, hvad der kan gøres, og derfor er det rigtigt at have en lov, som foreskriver de krav, der opstilles, og de fremgangsmåder, der skal anvendes.

Til slut vil jeg bare sige, at man regner jo her med en stor stab af læger. Jeg er svært bange for, at disse læger vil bruge erhvervene som et eksperimentfelt for deres videnskab, og det egner det levende erhvervsliv sig ikke til. Det er jo ikke sjældent, at læger tager fejl, og jeg tror, at når man ikke er kommet ud over forskningsstadiet, skal man være noget forsigtig her. Jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at sundhedsstyrelsen og den store embedsstab af dygtige læger — måske skal embedslægerne have nogle medhjælpere — i virkeligheden kunne gennemføre den lægelige del af tilsynet. Det ville dog være ret naturligt, og så ville det jo betyde en ikke ringe besparelse.

Jeg spurgte i fjor den højtærede minister, hvad en sådan stor statsinstitution som den, man nu tænker på at gennemføre, vil komme til at koste, hvad disse embedsmænd og disse hjælpere så nogenlunde vil koste, og hvor de skal have til huse. I fjor fik jeg intet svar, for den højtærede minister havde ikke haft tid til at undersøge det nøjere. Men nu er der jo gået lang tid, og jeg går derfor